

Jo-Anne uit Engeland komt thuis in Spakenburg:

'God omarmt mij hier met

Jo-Anne te Raa-Chater (51) groeit op in Engeland, maar komt rond haar dertigste voor een baan in Amsterdam terecht. Daar loopt ze Harry te Raa tegen het lijf en hij is de reden dat ze in Nederland besluit te blijven. Terwijl Harry in 2002 lange tijd voor werk in het buitenland zit, koopt zij op eigen houtje een huis voor hen samen. In Bunschoten-Spakenburg, totaal onbekend terrein voor het stel, maar 'het voelde goed'. En dat blijkt het ook te zijn. Harry en Jo-Anne ervaren zegen op zegen, sinds ze hier wonen.

• Frieda van de Geest

„Terwijl Harry voor werk in het buitenland zat, woonde ik in zijn huis in Lemmer. Maar ik voelde me daar ongelukkig. Harry stelde voor om te verhuizen: 'ga maar kijken op Funda en zoek maar wat leuke in Midden-Nederland'. Ik ging drie huizen bezichtigen, waaronder de Kuyperstraat in Spakenburg. Die eerste twee vielen af, maar de Kuyperstraat beviel me wel.

Maar Harry's eerste reactie was: 'Daar ga ik niet naartoe, zo'n zwartekousendorp!' Ook Harry's ouders raadden het af: 'Je wordt daar nooit geaccepteerd als je daar niet vandaan komt, laat staan als je uit Engeland komt.' Het leek niemand een goed idee, maar voor mij voelde het veilig. Het huis was perfect voor ons tweetjes, ik voelde de liefde uit de muren komen. Dus we hebben het tóch gedaan!"

'IK VOELDE DE LIEFDE UIT DE MUREN KOMEN'

Een grappige anekdote waar ze nog steeds hartelijk om kan lachen is haar eerste indruk van het dorp. „Ik zag veel mensen mooi verkleed op de fiets rijden. Ik zag er zelfs eentje achter het stuur in een BMW. Die gingen vast naar een verkleedfeestje, vertelde ik Harry aan de telefoon. Hij moest enorm lachen en legde uit dat dit de klederdracht moest zijn. Daar had ik nog nooit van gehoord."

ALS IN EEN FILM

Jo-Anne ziet duidelijk een rode draad door haar leven lopen. Voor haar is dat God. „Ik ben opgegroeid in Engeland, in een rustig dorpje. Ik was een gelovig meisje. Mijn geloof is net als ademen, ik heb het altijd gehad, nooit getwijfeld. God is mijn Vader, Jezus mijn Vriend. Ik deed alles volgens de spelregels van het leven. Ik ben altijd dichtbij mijn familie gebleven, ik ging studeren, slaagde cum laude en had al jong verkerking. Precies volgens verwachting maakte ik trouwplannen met mijn jeugdliefde. Totdat ik zes weken voor de bruiloft ineens zei: 'ik ga niet met hem trouwen'. Iedereen was in shock en zelf schrok ik er ook van. Het was echt niks voor mij om zoiets te doen, maar ik moest het zeggen. Ik geloof niet in toeval, dit was niet de weg die God voor mij had bedacht. De bruiloft werd afgezegd."

Jo-Anne werkt in de mode en doet dit goed. Een leverancier vraagt of hij haar naam mag doorgeven aan een modebedrijf dat medewerkers zoekt. Kort daarna krijgt Jo-Anne een uitnodiging voor een sollicitatiegesprek. „Bij Levi Strauss. In Amsterdam. Amsterdam? Ik dacht het niet! Maar ik durfde geen 'nee' te zeggen, mijn ticket was al betaald. Ik besloot het als een uitje te zien. Op de terugweg kreeg ik de baan al aangeboden, ze wilden me graag hebben. Maar ik had Amsterdam gezien en vond het een smerige stad, niks voor mij. Mijn leverancier zei 'dan doe je het toch zes maanden, dan

heb je wel die ervaring en kun je daarna weer terug'. Een maand later kwam ik met een enorme koffer weer aan op Schiphol. Er stond een man met een bordje: 'Jo-Anne Chater - Levi Strauss'. Hij bracht me naar een appartement in hartje Amsterdam, één hoog aan de Singel, een bijzonder mooi plekje. Het was voor mij net een film."

EENZAAM

De eerste weken geniet Jo-Anne enorm. Ze koopt een oude fiets en een stadsplattegrond en fietst heel Amsterdam door. Ze ontdekt dat ze vlak achter het Anne Frank Huis woont. „Als kind was ik geobsedeerd door Anne Frank, ze was in mijn beleving mijn beste vriendin. En nu woonde ik vlak bij haar, zo speciaal."

IK DEED ALLES VOLGENS DE SPELREGELS VAN HET LEVEN'

Maar na ongeveer drie weken slaat de eenzaamheid toe. „Vanuit mijn appartement keek ik uit op een café en ik zag dat veel mensen daar om acht uur 's avonds koffie gingen drinken. Ik besloot daar ook te gaan zitten met een boekje. Na twee avonden sprak de barvrouw me aan. Of ik Engels was, dat zag ze aan mijn boek. We raakten in gesprek en het bleek dat zij graag beter Engels wilde leren. We besloten af te spreken, zodat ik haar kon helpen. En zo kwam ik bij haar thuis terecht, waar ze me voorstelde aan haar partner Frank en aan zijn vriend Harry te Raa."

GODS STEM

De eerste kennismaking met Harry is verwarrend voor Jo-Anne. „Hij vertelde me binnen tien minuten alles wat hij verkeerd had gedaan in zijn leven. Hij was elf jaar ouder dan ik, gescheiden en had een kind van vijf. Hij werkte als marinier en zat veel

in het buitenland. Ik vond hem aantrekkelijk, maar hij maakte me tegelijk bang." Toch krijgen ze een relatie. Harry vertrekt kort daarna voor zes weken naar Amerika. „Na zijn thuiskomst, zou hij meteen naar mij toe komen om samen te eten. Terwijl ik aan het koken was, gebeurde er iets bijzonders. Ik hoorde duidelijk Gods stem die tegen mij zei: 'Als Harry niet in Mij gelooft, moet je hem wegsturen'. Maar dat wilde ik niet! Ik kon me namelijk niet voorstellen dat Harry gelovig was, ik wilde hem niet kwijt. Maar ik hoorde die stem opnieuw en besloot de stem te negeren. Maar toen Harry voor de deur stond, hoorde ik mezelf zeggen: 'If you don't believe in Jesus, you have to leave.' We keken elkaar stomverbaasd aan, dit was heel vreemd. En Harry zei: 'Ja, ik denk wel dat ik in God geloof, maar ik wil daarover graag met je praten'. En dat deden we. Vanaf dat moment wist ik het zeker. Wij horen bij elkaar. Binnen een jaar vroeg Harry me ten huwelijk en kwamen we in Spakenburg terecht."

INBURGEREN

Kort na hun bruiloft, wordt Harry zes maanden uitgezonden naar Irak. „In die periode heb ik het dorp echt gezien en gevoeld. Ik ben nooit een zaterdag of zondag alleen geweest. Ik werd 'opgenomen' in een gezin, vierde Sinterklaas met ze en leerde van alles. Hoe verjaardagen hier worden gevierd. Hoe je bowl maakt, dat soort dingen. Harry kreeg op een dag in Irak tweehonderd kaarten bij de post, vooral uit onze Zuiderkerk. Zelf kreeg ik elke week een bos bloemen van Bloemenwinkel Iris, tegenover ons."

„De Nederlandse taal was wel moeilijk. Ik kon mijn eigen post niet lezen, vaak zat ik met een woordenboek te stuntelen. Toen mocht ik bij het Kransen Kabinet gaan werken, om zo de taal te leren. En dat lukte. Ook omdat ik elke avond koffie ging drinken bij mijn buurvrouw Annetje,

een zeventigplusser in klederdracht. Ze was niet normaal modern, bijna feministisch. Ze drukte me op het hart om te blijven werken als vrouw. Dat heb ik ook altijd gedaan, in leidinggevende functies in mooie bedrijven. Met Harry in Irak was niet veel contact mogelijk. Ik voelde me niet alleen gesteund, maar echt gedragen door het dorp. Hoe er met mij is omgegaan, daarin zie ik Gods liefde, Hij omarmt me met mensen."

'ALS MENSEN NU IETS NEGATIEFS ZEGGEN OVER ONS DORP, WORD IK BIJNA BOOS'

Jo-Anne schiet vol als ze terugdenkt aan de dag van Harry's terugkeer uit Irak. „'s Morgens vroeg stond mijn hele straatje vol: drie pannen erwtensoep, bossen bloemen, kratten bier, gebak... wie het daar neergezet hebben, weet ik nog steeds niet. Als mensen nu iets negatiefs zeggen over ons dorp, word ik bijna boos, dat zul je wel begrijpen!"

KINDERWENS

Jo-Anne weet al langere tijd dat de kans op een zwangerschap voor haar nihil is. Met Harry heeft ze het wel over IVF of adoptie gehad, maar ze zien dat niet zitten en accepteren dat ze samen geen kind zouden krijgen. Met Harry's zoon hebben ze een goede band. Tijdens een weekendje-weg in Maastricht, is Jo-Anne even alleen in een klein kappelletje waar ze ineens vreselijk moet huilen. „Een vrouw sprak me aan en ik zeg tegen haar: 'Ik wil zo graag een baby!'. De vrouw stelde voor om samen een kaarsje aan te steken. Zes weken later was ik zwanger. Harry liet me tien testen doen, we konden het niet geloven, maar het was zo!" Als Jo-Anne zeven maanden zwanger is, vieren ze een familiefest in Canada met

mensen!

Harry's familie. Tot ieders grote verdriet, overlijdt Harry's vader al op de eerste vakantie-dag. „Verschrikkelijk. Dit waren wel heel veel emoties, vooral voor Harry. Net terug uit Irak, ik zwanger, zijn vader overleden. Toen we thuishkwamen uit Canada lag de deurmat weer vol kaarten. En na de geboorte van onze zoon Samuel opnieuw. We kregen zoveel, we wisten niet eens waar het allemaal vandaan kwam. Ik ben gestopt met bedanken, dat is zo typisch Engels: altijd thank you moeten zeggen. Maar ik zag in dat anderen ons tot zegen wilden zijn en heb dat dankbaar leren ontvangen.”

EEN ANDERE MAN

Het stel heeft ook spanningen gekend. Waar Harry zich volledig thuis voelt in de kerk, is het voor Jo-Anne niet langer een fijne plek. Niet vanwege de mensen, maar omdat ze haar geloof zelf zo anders beleeft. Op een bepaald moment bezoekt ze de diensten niet meer. Haar overbuurman is een goede vriend en hij vraagt haar een keer mee naar De Doorbrekers in Barneveld. "Samuel was toen drie jaar. Hij vertelde tegen Harry dat we met ome Bert naar de kerk zouden gaan. Harry wilde mee, maar dat wilde ik niet, want ik wist hoe hij tegen dit soort gemeentes aankeek. Maar hij drong aan en ging mee. En God heeft alweer ingegrepen. Hij raakte Harry in zijn hart en al na die eerste keer wist Harry dat hij zich daar wilde laten dopen. Op zijn vijftigste verjaardag was het zover en vanaf dat moment heb ik een andere man! Hij houdt zielsveel van Jezus, durft zich kwetsbaar op te

stellen en hoeft zich niet langer te bewijzen. Met de doop van Harry is onze puzzel compleet. Dit was het laatste stukje en dat is nu op zijn plek gevallen. Tegenwoordig zitten we bij Mozaïek033, waar we het heel goed hebben.”

TAART EN BORDUREN
Jo-Anne is God allereerst dankbaar voor haar leven. „Maar ook het dorp zelf. Ik zou graag iets terugdoen. Het is mijn droom om met een groepje mensen die gebrokenheid ervaren aan een tafel te

zitten. Met koffie en taart en dan samen met handwerken bezig zijn. Ik ben zelf dol op creatief borduren. Als ik dat doe, voelt God heel dichtbij. Het ritme van het borduren, brengt rust. Ik zou dat zo graag gebroken mensen laten

ervaren, dat ze zich gezien en gehoord weten. Ik verwacht dat die droom hier in Spakenburg nog wel een keertje uitkomt, maar laat me ook hierin graag door God verrassen!”

Jo-Anne te Raa wil graag iets terugdoen voor het dorp.